

יושי שדה:

..הדם עליה לנו קצת לראש!

כמו ילדים מבויישים הם עמדו מול סוללה של כתבי-בידור שירדה עליהם. חמישה ילדים נחמדים שהצלחה עלתה להם קצת לראש ושירדו בתוקף הנסי בות מהאולימפוס אל האדמה. חברי להקת "תיסלאם" מנסים לחדש ימיהם כקדם. אחרי ההצלחה המיטאורית שהיתה להם בתחילת השנה שעברה, הם נחתו נחיתה קשה מאוד ואז באה האכזבה.

בתקופת ההצלחה הם נחשבו לשחצנים ולטמבלים. אני ייחסתי זאת לגילם הצעיר ולהצלחה הפיתאומית. השבוע, במסיבת-עיתונאים, הם ניסו לחזור בתשובה. פניתי אל יושי שדה, שהוא, בעיניי, טיפוס של כוכב, שגם אם לא יצליח ב"תיסלאם", יוכל בוודאי להצליח לבד, ושאלתי אותו:

כיצד אתה מסביר את ההתנהגות של "תיסלאם", את העובדה שהתחצפתם לעיתון נאים ועיתונאים בנסות להצטת איגוד-אמני ישראל, שביקש לצרף אתכם אז שורותיו. מה עבר עליכם?

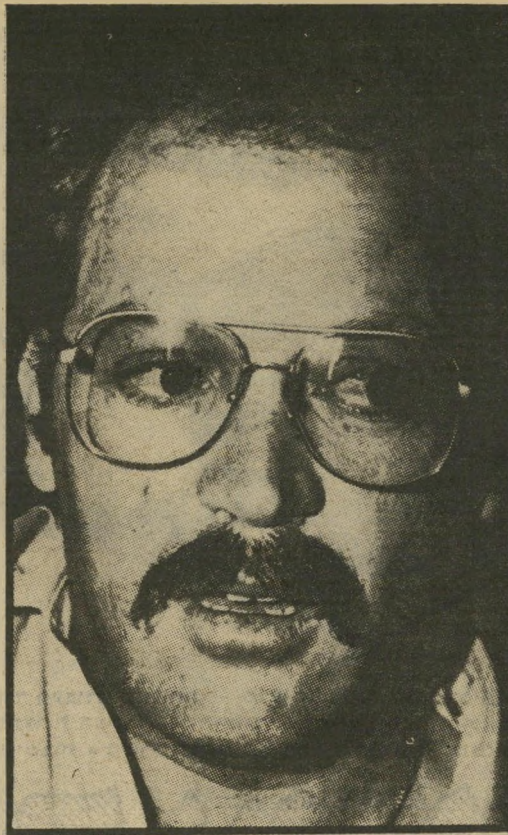
אלה היו קטעים של שיגעון. אני לא יודע אם אני רוצה לדבר בשם כולם, כי לכל אחד יש הראש שלו, אבל אני יכול להגיד שעברה עלינו חצי שנה קשה לאללה. אני לא יודע אם היינו חוצפנים. אולי נפלה עלינו איזו רוח שטות. כל העניין עם אמ"י נופח מעבר לכל פרופורציה. אני לא פסיכולוג, אבל הכל קרה כליכך מהר בתיסלאם. הפרסום העצום — הרי על אף אחד מאיתנו לא שמעו קודם. היינו אלמונים וכן לילה הפכנו כוכבים. לא ידענו מה לעשות, לא ידענו איך לדבר עם עיתונאים. שאלו אותנו מה הסיגנון שלנו ולא ידענו. פתאום נפל עלינו מבול של מיליון מיכתבי מעריצים, הופעות עם ליווי מישרטה. מה אני יכול להגיד? יכול להיות שהדם עלה לנו לראש. פיסית הוא בטח עלה.

בעת, אחרי הנפילה וכשאתם מנסים לכבוש שוב את הקהל, עשיתם רגע חושבים על מה שהיה?

זהו תהליך שבא מעצמו. האנשים בהלקה כליכך התבררו בשנה האחרונה, שזה יותר מדי. היו התפרצויות, היה לחץ. עשינו דינאמיקה קבוצתית עד לדקויות הכי קטנות, וכל אחד שפך את מה שיש לו על הלב.

הירידה בפופולריות לא הפחידה אותך?

לא יודע אם הפחידה, אבל זו היתה הרגשה מאוד מאוד לא נעימה. כל הזמן לחצו עלינו להיות בעניינים. לחצו ולחצו. אמרו: אלה יותר טובים, אלה מכרו יותר. היתה מין הרגשה של חוסר-ידידות. אני לא אוהב את זה. לא היה בסיס כלכלי, וצריך לשכור דירה. מה אני אניד לך? הייתי כליכך לחוץ, שהייתי חייב לנסוע לחוץ-לארץ. אני יודע שאם עד עכשיו להקת תיסלאם לא נשברה, אז סימן שאנחנו ביחד וששום דבר לא ישבור אותנו.

צביקה וקסלמן:

..הקולנוע כענף מיסחרי - לא כפילנתרופיה!

צביקה וקסלמן הוא קבלן צעיר בן 31. פגשתו אותו במסיבת-עיתונאים לרגל תחילת צילומי סרטו החדש של אורי ברבש, שייקרא "אות קיין". מסיבת-העיתונאים נוסח הוליווד היתה מפתיעה. בניגוד לצניעות ועודר אכזרי — עופרה ויינגרטן, ארנון צדוק, דליק ווליניץ ועזרא כפרי — שישבו בשקט בצד, בניגוד לצניעות של התסריטאי עירן פרייס והמפיק בפועל מיכה שרפשטיין, שכמעט לא זוהו על-ידי העיתונאים, היתה המסיבה עצמה ראוותנית, במלון מפואר, עם כיבוד של גבינות ויין. אנחנו על המפה, אין מה לדבר, אנחנו על המפה.

צביקה, שד מו הרעיון להתחיל צילומי סרט חדש במסיבת-עיתונאים במקום נוצץ?

שלי. אני חושב שהגיע הזמן להעניק לסרטים את הכבוד המגיע להם. בארץ מתייחסים לסרטים כמו אל דבר של מה בכך. אני חושב שהעובדה שאנחנו מתחילים צילומים במסיבת-עיתונאים שעולה הרבה כסף, מראה שאנחנו מתייחסים לסרט ברצינות.

אתה קבין. איזה עניין יש לך להשקיע בסרטים?

אנחנו, אבי אחי ואני, נמצאים בענף הקולנוע מה עשר שנים. יש לנו בית-קולנוע ברמת-גן. במשך השנים האלה הגיעו אלינו המון הצעות. התסריט של אות קיין נראה לנו, אז החלטנו להשקיע.

אתה מעורה ממש בהפקה?

ניסיתי ליישם מסקנות שיש לי מתוך ניסיוןי כבעל בית-קולנוע. אני מעורה בחלק העליון של ההפקה. לא ירדתי לנושא התפאורה.

עמדתך להשקיע כסף כסירטו של יהודה ברקן, "מילואים כאירופה", ויצאת כרגע הי אחרון.

יצאנו בגלל שבאיושהו מקום הבנו שנושא הסרט לא טוב. אנחנו לא פילנתרופים. אנחנו רוצים לעשות רווחים על ההשקעה שלנו.

האם אכיר, שהוא בעל החברה הקבלנית שאתה ואחייך עובדים בשבילה, הפכים בקלות להשקיע כסף בסרט?

אבי הוא איש-עסקים ותיק, ובדיוק כמונו הוא רואה בענף הקולנוע עתיד מיסחרי. זהו העקרון שעליו אנחנו עובדים. הקולנוע כעסק מיסחרי ולא כפילנתרופיה. כמוכן שכנוסף לכך ישנם גם הסיפוקים הקטנים.

דליק ווליניץ:

..טוליץ איבד את האמון בנשים!

הייתי מוכרחה לשאול את כוכב הילדים, דליק ווליניץ, מה עובר בימים אלה על טוליץ, הילד המגיש איתו את "שמיניות באוויר". דליק, המשחק כעת בתפקיד מרכזי בסרט "אות קיין", הוא האליל של כל הילדים בשכונה שלי, ואני מודה שגם אני צופה באופן קבוע בתוכנית "שמיניות באוויר", שבה הוא מגלם דמות של סופרמן, היודע לעשות הכל.

דליק, יש לו הרגשה שטוליץ לא מרגיש כליכך נוח כמנחה טלוויזיה. הוא כל הזמן מסתובב על הכיסא בחוסר מנוחה וזפעמים הוא מפחיד את הילדים שמתארחים באולפן.

יש לו דרישות, לטוליץ. זה לא כליכך פשוט. קודם כל, צריך להיות צוות קבוע באולפן. אם מתחלף צלם, יש בעיה. צריך לעשות איתו חוזה, אחרת זה לא הולך.

בשביל מה אתה צריך אותו? אתה לא יכול להנחות לבד?

באתי לשמיניות באוויר מצא מזה שם הנחיתי עם עוד שניים. פחדתי להנחות לבד. אמרתי למפיקים שאם אני בא להנחות את התוכנית, אני לא בא לבד. אני בא עם טוליץ.

שאלת אותו אם הוא רוצה לבוא?

ועוד איך! אני תמיד שואל אותו. תראי, זה שנדמה לך שהוא לא מרגיש נוח, זה בגלל שבשלב מסוים הוא מתחיל להשתעמם, ואז הוא מתגרד וגם נושך אותי ואז אני נוהך בו. כשהוא רואה שאני מושך תשומת-לב, הוא מתרגז. הוא אוהב להיות במרכז העניינים. הוא שחקן אמיתי! הוא שיחק בסרט עם גילה אלמגור. ארבעה כל-בים נכשלו בתפקיד, והוא בא ועשה את זה צ'יק-צ'אק! אלוף אמיתי.

כשהופיעה בתוכנית הילדה העיוורת, הוא הפחיד אותה עד מוות.

סיפרו לילדה על טוליץ. היא ציפתה לכלב בגודל חתול, ליטפה אותו, ופיתאום הסתבר לה שהוא ענק והיא נורא נורא נבהלה. אז קשרנו אותו. קשרנו אותו, הוא נבה. וזה היה בשביל הילדה ועזוע נוסף.

אני מוכרחה לשאול שאלה אישית על טוליץ. אני מקווה שהוא לא יתנגד. תגיד לי, איך הוא עובר את הגירושין שלך מאשתך?

הוא איבד אמון בנשים.